

NAŠLAITĖ

ELENYTĖ IR

Joniukas aviniukas

NAŠLAITĖ
ELENYTĖ
ir JONIUKAS
AVINIUKAS

Labai
gražus
skaitymėlis,
kaip Joniukas

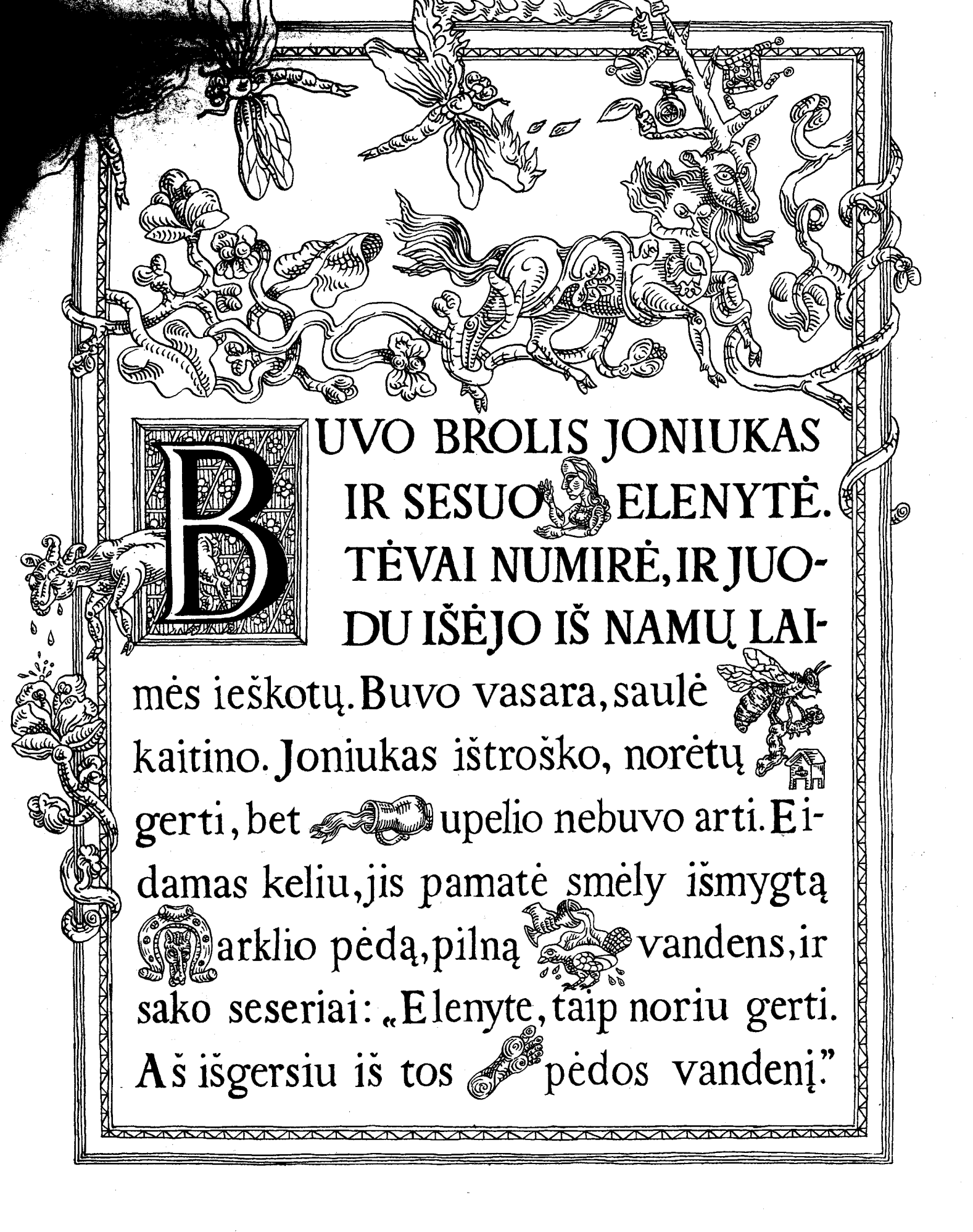

pavirto
aviniuku,
o Elenytė
žuvele

LIETUVIŲ
LIAUDIES PASAKA

VILNIUS
1991
IŠLEIDO

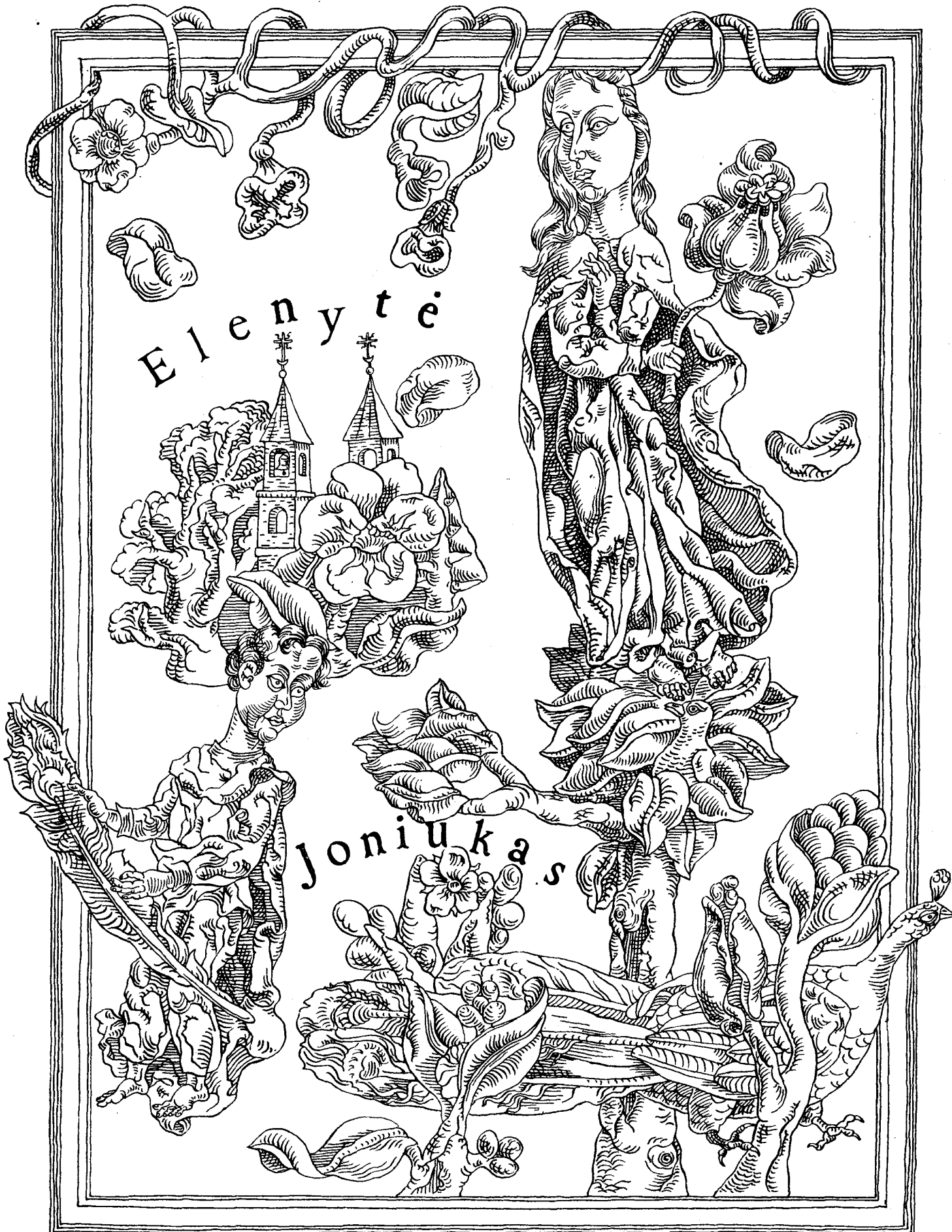
„VYTURYS”

BUVO BROLIS JONIUKAS
IR SESUO ELENYTĖ.
TĖVAI NUMIRĖ, IR JUO-
DU IŠĖJO IŠ NAMŲ LAI-

mės ieškotų. Buvo vasara, saulė
kaitino. Joniukas ištroško, norėtų
gerti, bet upelio nebuvo arti. Ei-
damas keliu, jis pamatė smėly išmygtą
 Marklio pėdą, pilną vandens, ir
sako seseriai: „Elenyte, taip noriu gerti.
Aš išgersiu iš tos pėdos vandenį.“

Bet sesuo atsakė: „Negerk, broliuk, kumeliuku pavirsi.“ Nuėjo toliau. Joniukas pamatė jaučio pėdą, pilną vandens, ir panorėjo išgerti vandenį, bet Elenytė vėl pasakė: „Negerk to vandens, jaučiuuku pavirsi.“ Nuėjo toliau. Joniukas trokšta, nebepaeina. Jis pamatė smėly aviniuko pėdą ir, nebeklausdamas sesers, išgėrė iš jos vandeni. Sesuo tik žiūri, kad brolio nebėra, dar apsidairė ir pamatė brolio vietoj aviniuką. Ji ilgai verkė, apkabinusi aviniuką už kaklo, bet tas verksmas nieko negelbėjo: brolis pasiliko aviniuku. Eina ji toliau aviniuku vedina. Apie vakarą priėjo karaliaus rūmus. Kieman bijojo

Elenyté

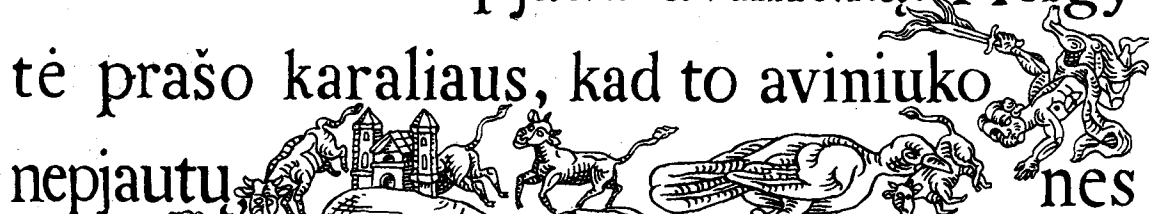
Jonukas

eiti, nes ten buvo piktų šunų; užlipo
ant kaugės šieno, užsikėlė aviniuką ir
užmigo. Rytą karalius, pamatęs ką gu-
lint ant šieno, išsiuntė tarnus, kad
nuėję pasižiūrėtų, kas ten yra.

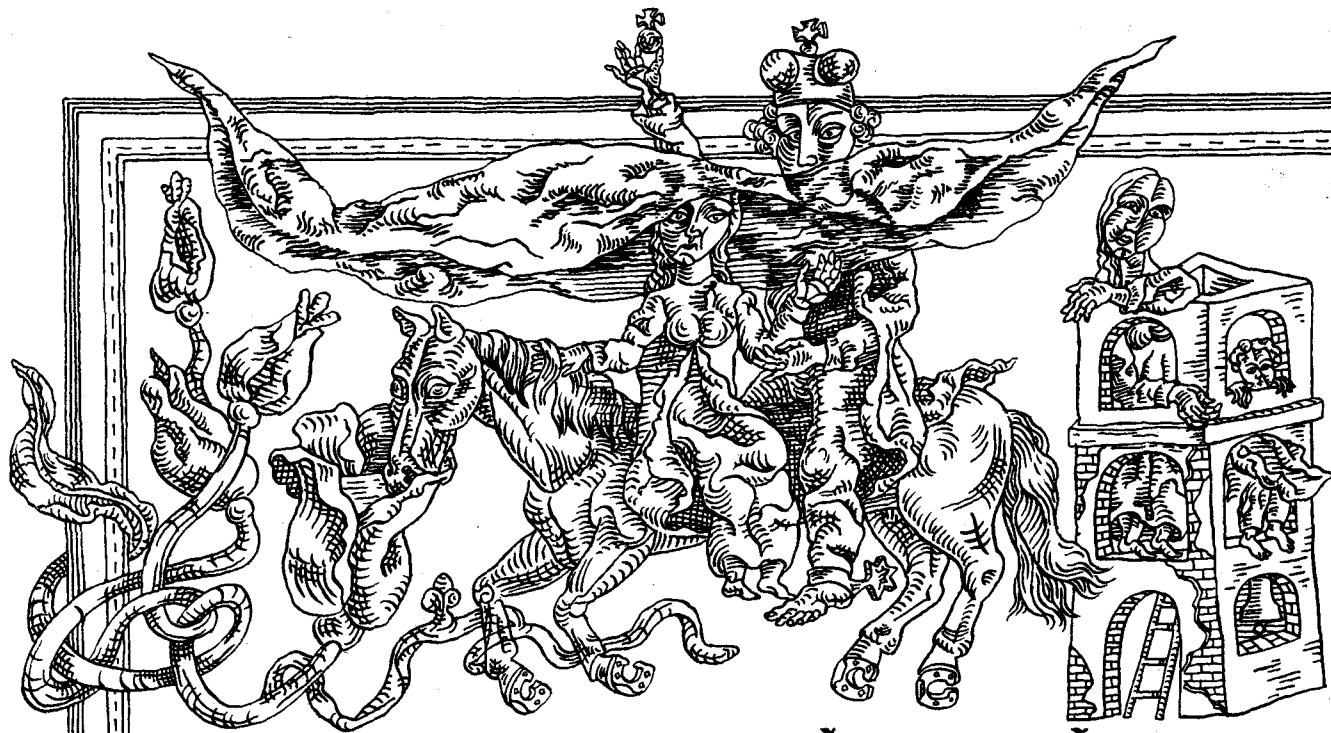
Tarnai pagrižę sako karaliui, kad ant
šieno gulinti tokia graži mergytė ir tu-
rinti ant kelių aviniuką. Karalius liepė

 atvesti mergytę. Tarnai atvedė ją.

Karalius, patyręs, kad ji yra našlaitė, ry-
žos ją užauginti. Ir taip ji pasiliko ka-
raliaus rūmuose. Po kiek laiko ka-
ralius užsimanė pjauti aviniuką. Mergy-
tė prašo karaliaus, kad to aviniuko

nepjautų, nes

 tas aviniukas esąs jos brolis.

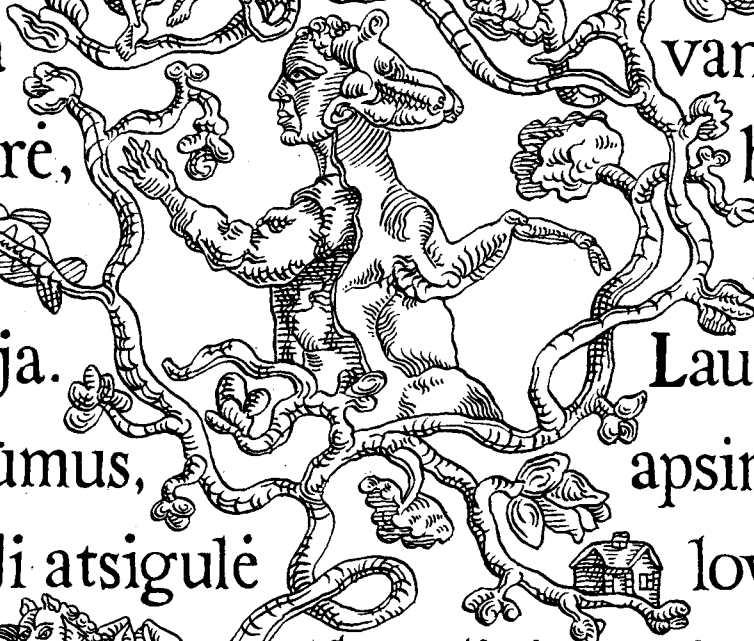
KARALIUS IŠ PRADŽIŲ NE-
NORĖJO TIKĖTI, BET
PASKUI PAKLAUSĖ JOS
IR PALIKO JAI AVI-

niuką. Praėjo keletas metų. Elenytė
užaugo. Buvo liekna, graži, gera merge-
lė. Karaliui ji labai patiko, ir jis
vedė ją. Bet ten pat gyveno laumė ra-
gana, kuri baisiai norėjo, kad
ją vestų karalius. Toji ragana dabar Ele-
nytei labai pavydėjo: žūt būt ryžos

jai galą padaryti. Vieną kartą Elena
ėjo maudytų. Laumė ragana
stūmė ją vandenin, o pati apsitašė
jos rūbais ir nuėjo į karaliaus rūmus,
norėdama užimti Elenos
vieta. Elena, vandenin,
įstumta, bet pa-
neprigėrė, virto aukso
kuoja. Laumė, nu-
ėjus į rūmus, apsimetė li-
goniu. Ji atsigulė lovon ir
tarė karaliui: „Kaip man
igriso tas avinas! Liepk jį, susi-
mildamas, papjauti.“ Karalius
nusigando, sako: „Ar tu kiedi,

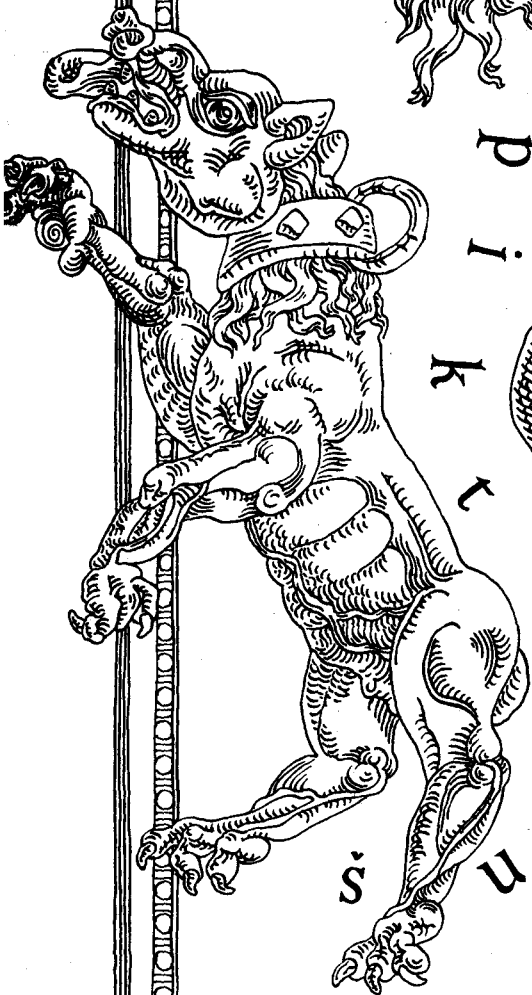
Joniukas Elenytė

P i k t i s

s u n e s

nori aviniuką pjau-

ti! Tu juk

visados saky-

davai,

kad

čia

tavo

brolis

taip tausojai, mylėjai!" Laumė

atsakė: „Aš tuomet kvaila buvau... aš

tyčia taip

sakiau... argi

avinas

bus mano

brolis!

Aš dabar

sergu,

ir jeigu

to

Elentyé paviro aukso kuoja

I
a
u
m
é

avino mėsos negausiu, - numirsiu!" Kara-
lius jai sako, kad šiaipjau avieną val-
gytu, bet laumė vis sakos negy-
vensianti, jei karalius to avino ne-
papjausiąs. Karalius labai gailė-
jo aviniu-

ko ir nepjovė.
Tik jam labai keista išrodė, kad jo pati,
kuri aviniuką taip mylėjo, nori jo
mėsos pavalgyti. Aviniukas suprato,
kad laumė nori jį piauti; nuėjo ant kraš-
to ežero, kuriame buvo jo

lojiukas

teorėjus
klasikinis
sodžius

karalius

viską
girdėjo

prigerusi sesuo, ir taip ėmė dainuoti:

Elena sese, Elenyte, Elenyte!

Žada ponulis mane pjauti, mane pjauti.

Jau visi tarnai peilius galanda,

 Dvaro mergelės geldas mazgoja,

Laumė ragana mėselės geidžia.

 Elenytė iš ežero atsiliepė:

 Avine broli, avinėli, avinėli!

Pasakyk ponuliui karaliūnui, karaliūnui:

 Tegų sušaukia visą sodžiu,

 Tegų numezga šilko tinklą,

 Tegų pagauna aukso kuoją.

Tarnai, išgirdę aviniuką dainuojant ir

žuvelę iš vandens atsakant,

papasakojo, ką girdėję, karaliui.

KARALIUS RYTOJAUS DIE-
NA, ATĖJO ANT EŽERO
KRAŠTO IR PALINDO,
PO KRŪMU, KAD

jo avinėlis nematytu. Aviniukas vėl at-
ėjo ant ežero krašto ir vėl dainuoja:

Elena sese, Elenyte, Elenyte!

Žada ponulis mane pjauti, mane pjauti.

Jau visi tarnai peilius galanda,

Dvaro mergelės geldas mazgoja,

Laumė ragana mėselės geidžia.

O sesuo jam iš vandens vėl at-
sakė.

Karalius viską

girdėjo: parėjęs

namo, sušaukė visą

sodžių ir

liepė dirbti šilko

tinklą.

Numegzdinęs

tinklą, tuoj

liepė

pagauti

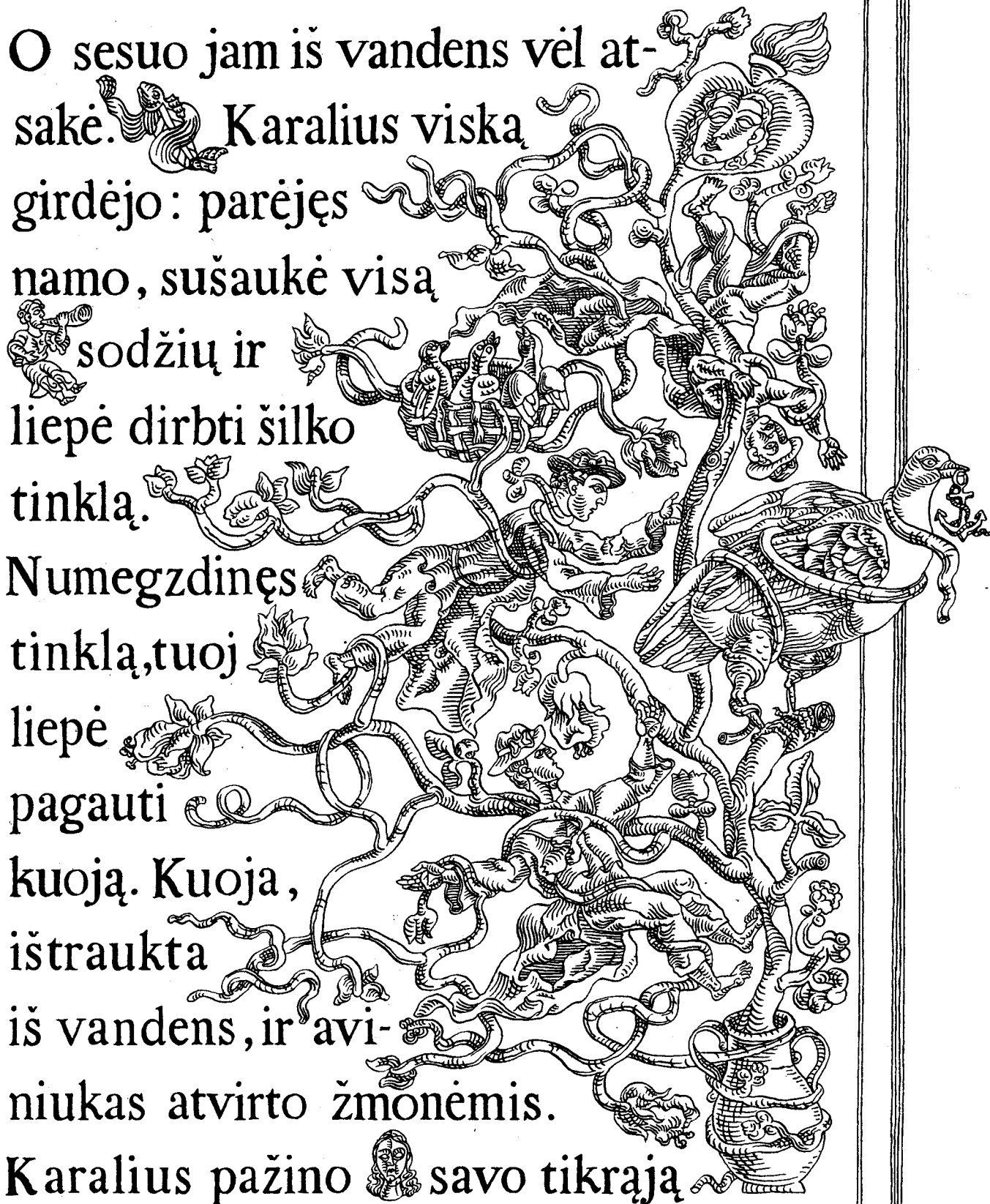
kuoja. Kuoja,

ištraukta

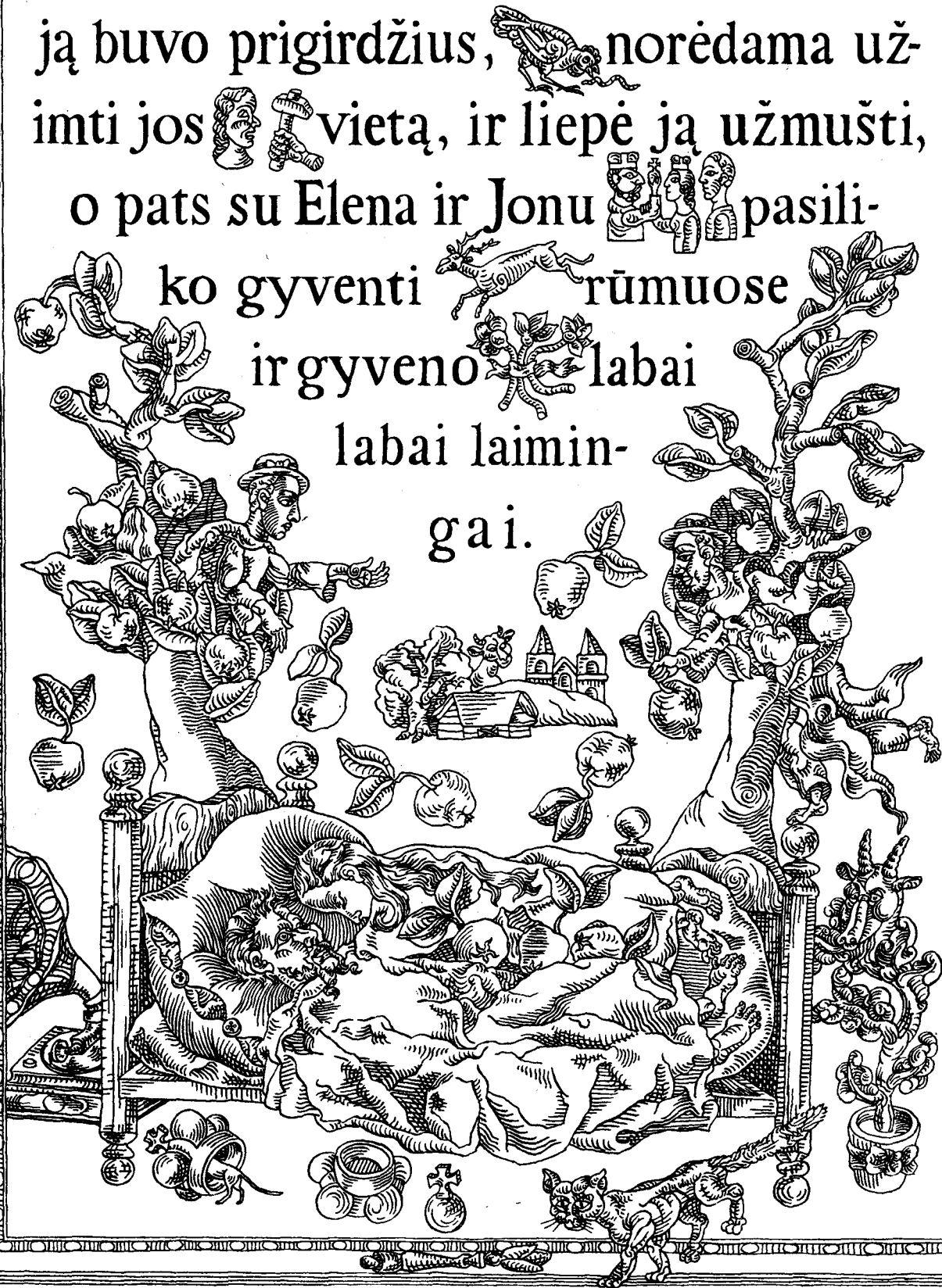
iš vandens, ir avi-

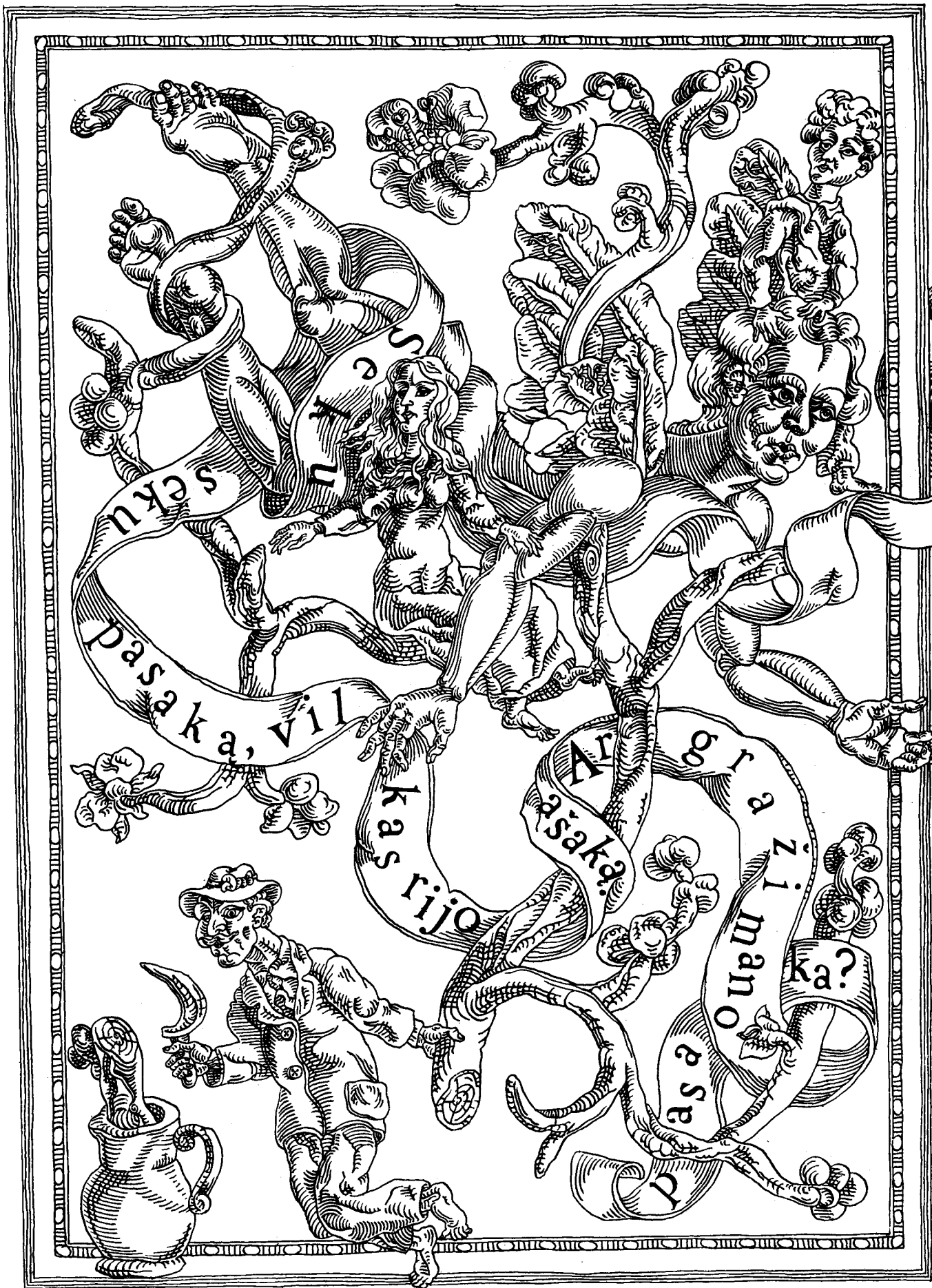
niukas atvirto žmonėmis.

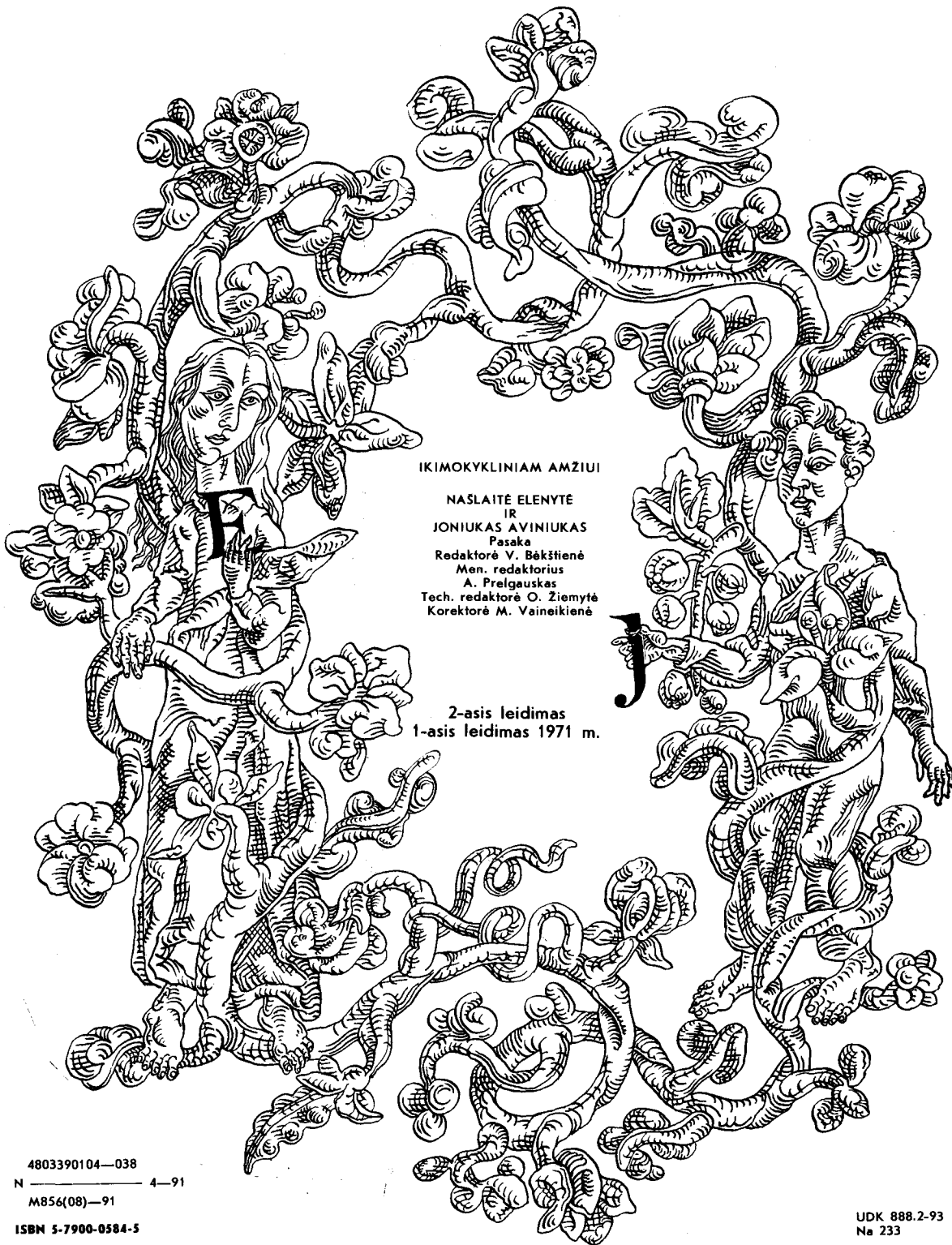
Karalius pažino savo tikrąją

pačia, tuoj suprato, kad laumė ragana
ją buvo prigirdžius, norėdama už-
imti jos vietą, ir liepė ją užmušti,
o pats su Elena ir Jonu pasili-
ko gyventi rūmuose
ir gyveno labai
labai laimin-
gai.

IKIMOKYKLINIAM AMZIUI

NASLAITĖ ELENYTĖ
IR
JONIUKAS AVINIUKAS
Pasaka

Redaktorė V. Bėkšienė
Men. redaktorius
A. Prelgauskas
Tech. redaktorė O. Žiemytė
Korektorė M. Vaineikienė

2-asis leidimas
1-asis leidimas 1971 m.

4803390104—038
N ————— 4—91
M856(08)—91
ISBN 5-7900-0584-5

UDK 888.2-93
№ 233

Duota rinkti 91 03 20. Pasirašyta spaudai 91 07 10. SL Nr. 258. Leidinio Nr. 961. Formatas 60x90/8.
2,5 sąl. sp. l. 5,75 sąl. spalv. atsp. 2,86 apsk. leid. l. Tiražas 45 000 egz.
Užsakymo Nr. 644. Kaina 2 rb. 50 kp.

„Vyturio“ leidykla, 232600, Vilnius, Algirdo 31
Spaudė „Vilties“ spaustuvė, 232600, Vilnius, A. Strazdelio 1